

Informacja o działalności
Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu
za okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2020 roku

CZĘŚĆ I

OGÓLNA INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI KOLEGIUM

1. Podstawa i zakres działania Kolegium

Podstawę prawną działania Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu (dalej: SKO) stanowi ustawa z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 570) oraz rozporządzenia wydane w oparciu o delegację ustawową.

Zgodnie z wyżej wymienioną ustawą samorządowe kolegia odwoławcze są organami wyższego stopnia w indywidualnych sprawach z zakresu administracji publicznej należących do właściwości samorządu terytorialnego, właściwymi do rozpatrywania odwołań od decyzji, zażaleń na postanowienia, ponagleń, żądań wznowienia postępowania lub stwierdzania nieważności decyzji w trybie uregulowanym przez przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 256 z późn. zm. - dalej jako Kpa) oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1325 - dalej jako Op). Kolegium orzeka również w innych sprawach na zasadach określonych w odrębnych ustawach.

Obszar właściwości miejscowej Kolegium obejmuje, zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie obszarów właściwości samorządowych kolegiów odwoławczych (Dz.U. Nr 198, poz. 1925), następujące powiaty na terenie województwa łódzkiego: łaski, pajęczański, poddębicki, sieradzki, wieluński, wieruszowski i zduńskowolski, wraz z 51 gminami leżącymi na ich obszarze.

Rozstrzygając sprawy indywidualne w składach trzyosobowych, Kolegium związane jest wyłącznie przepisami powszechnie obowiązującego prawa.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze jest państwową jednostką budżetową.

2. Obsada kadrowa Kolegium

2.1. W skład Kolegium wchodzi **17** członków: **6** etatowych i **11** pozaetatowych.

Liczba członków etatowych posiadających wykształcenie:		
wyższe prawnicze: 6	wyższe administracyjne: 0	
Liczba członków pozaetatowych posiadających wykształcenie:		
wyższe prawnicze: 7	wyższe administracyjne: 2	wyższe inne: 2

Spośród 19 członków Kolegium 9 spełnia ustawowe kryteria pozwalające ubiegać się o stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego (w tym 5 członków etatowych i 4 członków pozaetatowych) oraz 12 o stanowisko referendarza sądowego (6 etatowych członków i 6 pozaetatowych). Uprawnienia radcy prawnego posiada 7 członków (3 etatowych i 4 pozaetatowych), a 1 członek pozaetatowy posiada uprawnienia adwokata.

2.2. W Biurze Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu w 2020 r. zatrudnionych było 6 osób: kierownik Biura, główny księgowy, 2 starszych inspektorów oraz 2 inspektorów. Spośród 6 zatrudnionych osób 5 posiada wykształcenie wyższe.

3. Lokal i wyposażenie Kolegium

Siedziba Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu mieści się w Sieradzu przy Placu Wojewódzkim 3. W 2020 r. Kolegium zajmowało 12 pomieszczeń biurowych oraz salę rozpraw o łącznej pow. 267,60 m² na I i II piętrze w budynku „A” Starostwa Powiatowego w Sieradzu przy Placu Wojewódzkim 3. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu posiada obecnie w trwałym zarządzie udział w wysokości ²⁹/1000 w zabudowanej nieruchomości, w której ma siedzibę. Pozostałe pomieszczenia biurowe Kolegium zajmuje na podstawie umowy użyczenia zawartej z Urzędem Marszałkowskim w Łodzi oraz umowy użyczenia zawartej ze Starostwem Powiatowym w Sieradzu. W stosunku do obsady kadrowej i zadań Kolegium stan wyposażenia w sprzęt biurowy i elektroniczny należy uznać za dobry, natomiast powierzchnię biurową za odpowiadającą potrzebom Kolegium.

CZĘŚĆ II

WPLYW SPRAW

1. Liczba spraw ujętych w ewidencji ogółem w roku objętym informacją 1722

w tym spraw:

1.1. pozostałych w ewidencji z okresu poprzedniego - sprawy administracyjne i sprawy z zakresu opłat za użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowych/¹ 94

1.2. wpływ spraw w roku objętym informacją 1628

2. Rodzaje spraw, które wpłynęły w roku objętym informacją/²:

2.1. Liczba spraw administracyjnych - ogółem 1504

Lp.	Określenie rodzaju sprawy	Liczba spraw
1.	objęte proceduralnie przepisami Op	329
2.	działalność gospodarcza	1
3.	planowanie i zagospodarowanie przestrzenne	207
4.	pomoc społeczna, świadczenia rodzinne i zaliczka alimentacyjna, oświata (stypendia, pomoc materialna itp.), dodatki mieszkaniowe, sprawy socjalne	483
5.	gospodarka nieruchomościami (bez opłat za wieczyste użytkowanie), przekształcanie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, prawo geodezyjne i kartograficzne	131
6.	ochrona środowiska, ochrona przyrody i ochrona zwierząt, odpady i utrzymanie porządku i czystości w gminach	140
7.	prawo wodne	9
8.	rolnictwo, leśnictwo, rybactwo śródlądowe, łowiectwo	26
9.	handel, sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych	9
10.	prawo o ruchu drogowym, drogi publiczne, transport drogowy	122
11.	prawo górnicze i geologiczne	7
12.	egzekucja administracyjna	17
13.	inne, pozostałe, w tym skargi i wnioski rozpatrywane w trybie Działu VIII Kpa	23

2.2. Sprawy podlegające rozpatrzeniu w trybie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1369 z późn. zm. - dalej jako Ppsa)/³

114

2.3. Liczba spraw z zakresu aktualizacji opłat za użytkowanie wieczyste 10

2.4. Liczba postanowień sygnalizacyjnych 0

CZĘŚĆ III

ZAŁATWIANIE SPRAW ADMINISTRACYJNYCH

1. Liczba spraw załatwionych ogółem w roku objętym informacją

1556

Lp.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw		
1.	akty wydane przez SKO jako organ II instancji / ⁴ , w tym : <table><tr><td>akty wydane przez SKO w trybie art. 127 § 3 Kpa oraz jako organ II instancji zgodnie z art. 221 Op /⁵</td><td>5</td></tr></table> - sposób rozstrzygnięcia (patrz tabela z pkt 1.1.)	akty wydane przez SKO w trybie art. 127 § 3 Kpa oraz jako organ II instancji zgodnie z art. 221 Op / ⁵	5	990
akty wydane przez SKO w trybie art. 127 § 3 Kpa oraz jako organ II instancji zgodnie z art. 221 Op / ⁵	5			
2.	akty wydane przez SKO jako organ I instancji / ⁶ - sposób rozstrzygnięcia (patrz tabela z pkt 1.2.)	68		
3.	postanowienia wydane przez SKO w wyniku rozpatrzenia zażaleń na bezczynność organu, w tym: <table><tr><td>uznające zażalenia za uzasadnione</td><td>5</td></tr></table>	uznające zażalenia za uzasadnione	5	17
uznające zażalenia za uzasadnione	5			
4.	akty wydane przez SKO po rozpatrzeniu w trybie Ppsa	110		
5.	pozostałe / ⁷	371		

1.1. Szczegółowe omówienie sposobu załatwienia sprawy przez SKO jako organ II instancji :

Lp.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1.	decyzje utrzymujące w mocy zaskarżone decyzje (art. 138 § 1 pkt 1 Kpa oraz art. 233 § 1 pkt 1 Op) ^{/8}	329
2.	decyzje uchylające decyzje organu I instancji i orzekające co do istoty sprawy oraz uchylające decyzje organu I instancji i umarzające postępowanie (art. 138 § 1 pkt 2 Kpa oraz art. 233 § 1 pkt 2 lit. a Op) ^{/8}	297
3.	decyzje uchylające decyzje organu I instancji i przekazujące sprawy do ponownego rozpatrzenia (art. 138 § 2 Kpa oraz art. 233 § 2 Op) ^{/8}	275
4.	decyzje umarzające postępowanie odwoławcze (art. 138 § 1 pkt 3 Kpa oraz art. 233 § 1 pkt 3 Op) ^{/8}	4
5.	pozostałe	85

1.2. Szczegółowe omówienie sposobu załatwienia sprawy przez SKO jako organ I instancji:

Lp.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1.	postanowienia o wznowieniu postępowania i wyznaczeniu organu właściwego do jego przeprowadzenia (art. 150 § 2 Kpa oraz art. 244 § 2 Op)/ ⁹	0
2.	postanowienia i decyzje o odmowie wznowienia postępowania (art. 149 § 3 Kpa oraz art. 243 § 3 Op)/ ⁹	0
3.	postanowienia i decyzje o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji (art. 61a Kpa oraz art. 249 § 1 Op)/ ⁹	5
4.	decyzje stwierdzające nieważność decyzji organu I instancji oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa (art. 156 – 158 Kpa oraz art. 247 – 248 Op)/ ⁹	35
5.	decyzje o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji (art. 158 § 1 Kpa oraz art. 248 § 3 Op)/ ⁹	7
6.	decyzje odmawiające uchylecia decyzji po wznowieniu postępowania (art. 151 § 1 pkt 1 Kpa oraz art. 245 Op)/ ⁹	0
7.	decyzje uchylające i rozstrzygające o istocie sprawy oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa wydane po wznowieniu postępowania (art. 151 Kpa oraz art. 245 § 1 pkt 2 i 3 Op)/ ⁹	0
8.	decyzje umarzające postępowanie prowadzone w I instancji przez SKO (art. 105 § 1 Kpa oraz art. 208 Op)	0
9.	pozostałe	21

2. Liczba spraw administracyjnych pozostałych do załatwienia przez SKO w roku objętym informacją/¹⁰	153
w tym wpływ spraw w grudniu 2020 r.	139

CZĘŚĆ IV

ZAŁATWIANIE SPRAW Z ZAKRESU OPŁAT ZA UŻYTKOWANIE WIECZYSTE NIERUCHOMOŚCI GRUNTOWYCH

1. Liczba spraw z zakresu opłat za użytkowanie wieczyste załatwionych w roku objętym informacją ogółem	12
w tym ugody	2
2. Liczba wniesionych sprzeciwów od orzeczeń SKO	2
3. Liczba spraw pozostałych do załatwienia przez SKO/¹⁰	1

CZĘŚĆ V

SKARGI DO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

1. Sprawy prowadzone przez Kolegium w trybie Ppsa

Liczba spraw w roku objętym informacją ogółem	114
w tym:	
1.1. Liczba skarg na decyzje i postanowienia Kolegium skierowanych do WSA w roku objętym informacją, ogółem	100
• wskaźnik „zaskarżalności” / ¹¹	10,10%
1.2. Liczba sprzeciwów od decyzji Kolegium skierowanych do WSA w roku objętym informacją	5
1.3. Liczba skarg na bezczynność Kolegium skierowana do WSA w roku objętym informacją, ogółem	0
1.4. Liczba skarg uwzględnionych przez Kolegium we własnym zakresie w trybie art. 54 § 3 Ppsa, ogółem	0
1.5. Liczba skarg kasacyjnych na orzeczenia WSA (w tym zażaleń na postanowienia) skierowanych przez SKO w roku objętym informacją do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ogółem	9
1.6. Liczba innych spraw prowadzonych przez Kolegium w trybie określonym przepisami Ppsa, skierowanych do WSA, ogółem/ ¹²	0

2. Skargi na akty i czynności Kolegium rozpatrzone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny prawomocnymi orzeczeniami w roku objętym informacją:

Liczba orzeczeń WSA w roku objętym informacją ogółem	99
w tym:	

Lp.	Rodzaj rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1.	Skargi na decyzje i postanowienia rozpoznane przez Sąd w tym: uwzględnienie skargi	99
		20
2.	Skargi na bezczynność Kolegium rozpoznane przez Sąd w tym : uznające skargi za uzasadnione	0
		0

Sieradz, dnia 25 marca 2021 r.

Prezes Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Sieradzu

Kamil Walczak

¹ - sprawy administracyjne i sprawy z zakresu opłat za użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowych; dot. spraw, które wpłynęły do SKO w latach poprzedzających okres objęty informacją, ale nie zostały załatwione przez SKO,

² - patrz pkt 1 ppkt 1.2.,

³ - dot. spraw, które wpłynęły do SKO w roku objętym informacją, a do których zastosowanie mają przepisy Ppsa, tj. m.in. skargi, skargi kasacyjne, zażalenia i inne, wykonywane w trybie tej ustawy - patrz m.in. przyp. 11;

⁴ - decyzje (postanowienia) kończące postępowanie odwoławcze (zażaleniowe) prowadzone przed SKO jako organem II instancji (w tym art. 134 Kpa) oraz inne wydane w tym postępowaniu, np. zawieszenie postępowania – art. 97 § 1 i art. 98 Kpa lub art. 201 § 1 i art. 204 § 1 Op;

⁵ - decyzje (postanowienia) kończące postępowanie prowadzone po wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wydane przez SKO w trybie art. 127 § 3 Kpa oraz decyzje (postanowienia) kończące postępowanie odwoławcze (zażaleniowe) prowadzone przed SKO jako organem II instancji w trybie art. 221 Op;

⁶ - decyzje (postanowienia) wydane przez SKO jako organ I instancji, np. w postępowaniu dot. stwierdzenia nieważności (art. 156 § 1 Kpa oraz art. 247 § 3 Op) lub wznowienia postępowania (art. 145 § 1 Kpa oraz art. 240 § 1 Op), postanowienia wydane w trybie art. 65 § 1, art. 66 § 1 i 3 Kpa, art. 169 § 4 Op oraz inne wydane w tych postępowaniach np. zawieszenie postępowania – art. 97 § 1 i art. 98 Kpa lub art. 201 § 1 i art. 204 § 1 Op;

⁷ - np. postanowienia dot. sporów kompetencyjnych (art. 22 § 1 pkt 1 Kpa), wyznaczenia organu wskutek wyłączenia (art. 25-27 Kpa oraz art. 130 i 132 Op), dopuszczenia organizacji społecznej do udziału w postępowaniu (art. 31 § 2 Kpa, art. 133a § 2 Op), odmowy przywrócenia terminu (art. 59 § 1 i 2 Kpa, art. 163 § 2 Op), odmowy udostępnienia akt (art. 74 § 2 Kpa oraz art. 179 § 2 Op), wnioski o wyjaśnienie, uzupełnienie oraz sprostowanie (art. 113 Kpa oraz art. 213 i art. 215 Op), opłat i kosztów postępowania (dział IX Kpa, dział IV rozdział 23 Op);

⁸ - dot. również postanowień zgodnie z art. 144 Kpa oraz art. 239 Op;

⁹ - dot. również postanowień zgodnie z art. 126 Kpa oraz art. 219 Op;

¹⁰ - dot. spraw, które nie zostały załatwione przez SKO w roku objętym informacją;

¹¹ - liczba skarg skierowanych do sądu w stosunku do ogólnej liczby podjętych przez kolegium w roku objętym informacją rozstrzygnięć podlegających zaskarżeniu;

¹² - obejmuje inne sprawy prowadzone przez Kolegium w trybie przepisów Ppsa, np. wezwanie do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3), wniosek o sprostowanie omyłki pisarskiej (art. 156), wniosek o uzupełnienie wyroku (art. 157), wystąpienie o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego (art. 15 § 1 pkt 4 w zw. z art. 4), wniosek o zawieszenie postępowania przed sądem i o podjęcie zawieszonego postępowania (art. 123-131), czy wznowienie postępowania (art. 270) itd.;

CZĘŚĆ VI

INFORMACJE DODATKOWE I WNIOSKI

1. Wybrane problemy z orzecznictwa Kolegium - wg rodzaju spraw (wg układu z części II pkt 2 - Rodzaje spraw ujętych w ewidencji w roku objętym informacją).

1.1 Sprawy objęte proceduralnie przepisami Ordynacji podatkowej.

W roku 2020 do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu wpłynęło 350 spraw administracyjnych z zakresu podatków i opłat lokalnych (podatku od nieruchomości, podatku rolnego, od środków transportowych, wyznaczenia organu właściwego do rozpoznania sprawy i inne), co stanowiło 21,49 % ogółu spraw administracyjnych wniesionych do Kolegium.

Wśród rozpoznanych spraw, dotyczących wymienionych wyżej podatków, dominowały sprawy o ustalenie bądź określenie wysokości zobowiązania podatkowego, sprawy o zastosowanie ulg i zwolnień podatkowych.

Kolegium uchyliło rozstrzygnięcie i przekazało sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia w 53 sprawach.

Powodem uchylenia decyzji organu pierwszej instancji najczęściej były wady postępowania wyjaśniającego (nieustalenie okoliczności faktycznych mających wpływ na wysokość opodatkowania, nieustalenie sytuacji materialnej osoby ubiegającej się o zastosowanie zwolnienia lub ulgi podatkowej).

Ponadto wskazania wymagają następujące uchybienia, dotyczące postępowania organu pierwszej instancji lub samych decyzji, stwierdzane przez organ odwoławczy:

- 1) niekompletne akta sprawy, niepozwalające na instancyjną kontrolę decyzji, implikujące konieczność ich uzupełnienia o takie dokumenty jak m.in.: wypisy z ewidencji gruntów i budynków, informacje składane przez podatników w sprawie podatków, decyzje pierwotnie ustalające lub określające zobowiązanie podatkowe w przypadku zaskarżenia decyzji o ich zmianie,
- 2) brak załączania przez pełnomocników stron pełnomocnictw według wzoru ustalonego na podstawie art.138j § 1 Op,
- 3) brak dokładnego ustalenia obszaru zajętości użytku rolnego na prowadzenie działalności gospodarczej w przypadku opodatkowania podatkiem od nieruchomości gruntów oznaczonych w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne,
- 4) błędne stosowanie art. 254 Op wskutek wadliwej oceny stanu faktycznego, polegającej na przyjmowaniu za podstawę faktyczną takich decyzji okoliczności zaistniałych przed wydaniem decyzji wymiarowej,
- 5) niedostatecznie jasne formułowanie w decyzjach wydawanych w oparciu o art. 67a Op stanowiska co do przyczyn odmowy zastosowania ulgi bądź zwolnienia podatkowego – niejasność co do tego, czy stwierdzono brak ważnego interesu podatnika lub interesu publicznego, czy też skorzystano z instytucji uznania administracyjnego mimo stwierdzenia zaistnienia wymienionych przesłanek,
- 6) wydawanie decyzji podatkowych bez formalnego wszczęcia postępowania wyjaśniającego,
- 7) uzasadnianie decyzji organów pierwszej instancji w sposób lakoniczny, nie spełniający wymagań określonych w 210 § 4 Op (uzasadnienie faktyczne i prawne),
- 8) organy pierwszej instancji zapominały także o skutkach jakie wiążą się z ustanowieniem przez stronę postępowania pełnomocnika (konieczność doręczania korespondencji peł-

- nomocnikowi, konieczność zawiadamiania pełnomocnika o dokonywanych w sprawie czynnościach wymagających udziału strony itp.),
- 9) błędna wykładnia przepisów prawa materialnego związana przede wszystkim z niedoprecyzowaniem przepisów prawa, a co za tym idzie – niejednolitym orzecznictwem sądowo-administracyjnym,
 - 10) brak zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, w szczególności brak zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania, o jego zakończeniu i możliwości wypowiedzenia się co do zebranego materiału dowodowego, w sytuacji gdy przepisy przewidują obowiązki organu z tym związane.

Przy rozpoznawaniu odwołań od decyzji podatkowych w roku 2020 pojawiał się również problem dotyczący prawidłowego zakwalifikowania przedmiotu opodatkowania. W związku z faktem, iż prawidłowe zakwalifikowanie przedmiotu opodatkowania do budynków lub budowli bardzo często wymaga wiadomości specjalnych, niezbędne okazało się powołanie przez organy podatkowe biegłego w celu wydania opinii. Najczęstszym błędem popełnianym przez organy podatkowe było określanie w postanowieniu o powołaniu biegłego tezy dowodowej, czy dany obiekt należy zakwalifikować jako budynki czy budowle. Na podstawie tak określonej tezy dowodowej biegli wydawali opinię w zakresie zakwalifikowania przedmiotu opodatkowania, tj. wydawali opinię, w której wypowiadali się co do prawa, a nie w zakresie faktów. Z tego powodu Kolegium uchylało zaskarżone decyzje ze wskazaniem, iż w ponownie prowadzonym postępowaniu organ, określając tezy zlecanej opinii, winien ograniczyć się do wskazania wyłącznie wyspecyfikowanych w definicjach poszczególnych obiektów cech, relewantnych z punktu widzenia zakwalifikowania ich do określonej kategorii. Natomiast dostarczony przez biegłego szczegółowy opis parametrów technicznych obiektów powinien być dla organu podatkowego kanwą dla końcowej oceny, do jakiej kategorii należy - w świetle przepisów prawa podatkowego - zakwalifikować dany obiekt.

1.2 Sprawy objęte przepisami dotyczącymi działalności gospodarczej.

W tej kategorii spraw nie wystąpiły istotne problemy orzecznicze.

1.3 Sprawy z zakresu planowania i zagospodarowanie przestrzennego.

W 2020 r. Kolegium rozpoznało 232 sprawy z zakresu ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 293 z późn. zm.). Najczęstszą przyczynę uchylania decyzji lokalizacyjnych stanowią wady analizy funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu przeprowadzanej niezgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. Nr 164, poz. 1588). Organy wyznaczają obszar analizowany nie zachowując odległości stanowiącej trzykrotną szerokość frontu działki od granic terenu inwestycji. Często ograniczają się do objęcia analizą urbanistyczną terenu przedstawionego na przedłożonej przez inwestora mapie, która nie obejmuje dostatecznie dużego obszaru. Wyznaczając na załączniku graficznym do decyzji linie rozgraniczające teren inwestycji organy często ukazują jedynie część działki objętej inwestycją w sytuacji, kiedy linie rozgraniczające powinny pokrywać się z granicami ewidencyjnymi nieruchomości, co znajduje swoje potwierdzenie również w aktualnym orzecznictwie sądowo-administracyjnym. Ponadto analizy są sporządzane w sposób lakoniczny, nie wynika z nich, w oparciu o jakie ustalenia określono parametry dla planowanej zabudowy, o których mowa w przepisach powołanego rozporządzenia, a także zdarza się, że analiza ogranicza się do zbadania wyłącznie jednej przesłanki dotyczącej tzw. „dobrego sąsiedztwa”. Ponadto organy nieprawi-

dłowo stwierdzają spełnienie przesłanki dotyczącej wyposażenia terenu inwestycji w infrastrukturę techniczną w przypadku, gdy jest ona planowana. Organy uznają ww. warunek za spełniony w sytuacji, kiedy nie dysponują zapewnieniami gestorów sieci o istnieniu możliwości wyposażenia terenu w odpowiednie media.

1.4 Sprawy z zakresu pomocy społecznej, świadczeń rodzinnych, zaliczki alimentacyjnej, świadczenia wychowawczego, oświaty (stypendia, pomoc materialna itp.), dodatków mieszkaniowych, spraw socjalnych.

Szeroko rozumiana pomoc społeczna obejmuje sprawy z zakresu następujących ustaw:

- 1) ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1876 z późn. zm.)
- 2) ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 111 z późn. zm.)
- 3) ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 808 z późn. zm.)
- 4) ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1327 z późn. zm.)
- 5) ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 821 z późn. zm.)
- 6) ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2133)
- 7) ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz.U. z 2019 r., poz. 2407 z późn. zm.)

Wpływ spraw ze wskazanego wyżej zakresu w 2020 r. wyniósł 483. W przeważającej większości były to sprawy z zakresu świadczeń rodzinnych (311 spraw), pomocy społecznej (71 spraw) i świadczenia wychowawczego (28 spraw).

1.4.1 Pomoc społeczna.

Z zakresu ustawy o pomocy społecznej sprawy dotyczyły przede wszystkim zasiłków celowych i zasiłków celowych specjalnych, a także pomocy w formie skierowania i umieszczenia w domu pomocy społecznej oraz z odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej.

Skarżący kwestionowali głównie wysokość udzielonej pomocy, która ma charakter uznaniowy. Granice uznania administracyjnego wyznaczają przede wszystkim przepisy postępowania administracyjnego, obligujące organ administracji do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego oraz dokonania jego wszechstronnej oceny w kontekście sytuacji życiowej osoby ubiegającej się o pomoc i zgłoszonych potrzeb oraz faktycznych możliwości finansowych gminy w realizacji tej pomocy. Organy pierwszej instancji nie przekraczały granic uznania administracyjnego i w związku z tym decyzje w znacznej części utrzymywane były w mocy.

W przypadku ustalenia odpłatności za pobyt w DPS największe problemy stwarzało ustalenie kręgu osób zobowiązanych do jej ponoszenia, jak również wysokość tej odpłatności. Przy podejmowaniu rozstrzygnięcia organy pierwszej instancji nie brały pod uwagę bardzo istotnej zmiany ustawy o pomocy społecznej wprowadzonej ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1690), która weszła w życie w dniu 4 października 2019 r.

Według art. 61 ust. 1 ustawy obowiązani do wnoszenia opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej są w kolejności: mieszkaniowie domu, a w przypadku osób małoletnich przedstawiciel ustawowy z dochodów dziecka, małżonek, zstępni przed wstępnymi, gmina, z której

osoba została skierowana do domu pomocy społecznej - przy czym osoby i gmina określone w pkt 2 i 3 nie mają obowiązku wnoszenia opłat, jeżeli mieszkaniem domu ponosi pełną odpłatność.

Zgodnie z art. 61 ust. 2 pkt 2 ustawy opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej wnoszą: małżonek, zstępni przed wstępnymi - zgodnie z umową zawartą w trybie art. 103 ust. 2:

a) w przypadku osoby samotnie gospodarującej, jeżeli dochód jest wyższy niż 300% kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej, jednak kwota dochodu pozostająca po wniesieniu opłaty nie może być niższa niż 300% tego kryterium,

b) w przypadku osoby w rodzinie, jeżeli posiadany dochód na osobę jest wyższy niż 300% kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, z tym że kwota dochodu pozostająca po wniesieniu opłaty nie może być niższa niż 300% kryterium dochodowego na osobę w rodzinie.

Z kolei art. 61 ust. 2d ustawy stanowi, że w przypadku odmowy przez osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 2, zawarcia umowy, o której mowa w art. 103 ust. 2, wysokość ich opłaty za pobyt mieszkańca domu w domu pomocy społecznej ustala w drodze decyzji organ gminy właściwej zgodnie z art. 59 ust. 1, z uwzględnieniem ograniczeń, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i art. 103 ust. 2. Natomiast w art. 61 ust. 2e ustawy przyjęto, że w przypadku odmowy przez osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 2, zawarcia umowy, o której mowa w art. 103 ust. 2, oraz niewyrażenia zgody na przeprowadzenie rodzinnego wywiadu środowiskowego, wysokość ich opłaty za pobyt mieszkańca domu w domu pomocy społecznej ustala, w drodze decyzji, organ gminy właściwej zgodnie z art. 59 ust. 1, w wysokości różnicy między średnim kosztem utrzymania w domu pomocy społecznej a opłatą wnoszoną przez mieszkańca domu i opłatami wnoszonymi przez inne osoby obowiązane, o których mowa w ust. 1 pkt 2.

Jak stanowi art. 103 ust. 2 ustawy, kierownik ośrodka pomocy społecznej ustala w drodze umowy z małżonkiem, zstępnymi przed wstępnymi mieszkańca domu wysokość wnoszonej przez nich opłaty za pobyt tego mieszkańca w domu pomocy społecznej, biorąc pod uwagę wysokość dochodów i możliwości, przy czym opłata ta nie powinna być zwiększana w przypadku gdy jedna z osób jest zwalniana z odpłatności z mocy prawa lub z powodów, o których mowa w art. 64, art. 64a albo art. 64b.

Biorąc pod uwagę przytoczone regulacje zauważyć należy, że obecnie obowiązujące przepisy obligują do tego, by przedmiotowe opłaty w pierwszej kolejności ustalać w drodze umowy zawartej w trybie art. 103 ust. 2 ustawy. Rozstrzyganie w tym zakresie w formie decyzji administracyjnej uzależnione jest natomiast od wystąpienia przesłanek określonych w cytowanych przepisach art. 61 ust. 2d-2e ustawy. Tymczasem w postępowaniach organów pierwszej instancji nie spełniano wymogów w tym zakresie. Akta sprawy często wskazywały, że kwestia zastosowania omawianych rozwiązań prawnych w ogóle nie była w toku podejmowanych czynności rozważana. Stronom często sygnalizowano jedynie możliwość umownego uregulowania opłat za pobyt członka rodziny w domu pomocy społecznej, przedstawiano propozycje w tym zakresie, nie próbowano jednak przystąpić do negocjacji mających na celu ukształtowanie warunków ewentualnej umowy. W świetle kategoriycznych sformułowań ustawy w tym zakresie, wystąpienie takiego uchybienia dyskwalifikowało podjęte rozstrzygnięcia i nie pozwalało na ich utrzymanie w obrocie prawnym. Ponadto zarówno w przypadku ustalania przedmiotowych opłat w drodze umowy, jak i gdy zastosowanie znajduje art. 61 ust. 2d ustawy, w stosunku do osób, które zawarcia takiej umowy odmówiły, ustawodawca wyraźnie nakazuje brać pod uwagę wysokość dochodów i możliwości. W przeważającej ilości spraw organy ustalały jedynie sytuację dochodową stron, co nie odpowiadało tak sformułowanym przesłankom i nie było wystarczające do określania opłaty, którą ma ponosić członek rodziny mieszkańca domu pomocy społecznej. Niezbędna jest bowiem także analiza możliwości zobowiązanych do ponoszenia opłat osób, a na te może wpływać wiele okoliczno-

ści, w tym także kwestie związane z potrzebami zobowiązanego i jego rodziny i ponoszonymi w związku z tym wydatkami. A zatem analiza sytuacji zobowiązanego musi mieć o wiele szerszy zakres niż to miało miejsce w decyzjach organów pierwszej instancji. Tut. Kolegium uchylało zatem te rozstrzygnięcia i przekazywało sprawy do ponownego rozpatrzenia organom pierwszej instancji.

1.4.2 Świadczenia rodzinne.

W zakresie świadczeń rodzinnych i świadczeń z funduszu alimentacyjnego odwołania najczęściej dotyczyły odmowy przyznania świadczeń i żądania zwrotu nienależnie pobranych świadczeń.

Pomimo ugruntowanego już orzecznictwa sądowoadministracyjnego organy pierwszej instancji odmawiały przyznania prawa do dodatku do zasiłku rodzinnego z tytułu samotnego wychowywania dziecka w przypadku, gdy o świadczenie ubiegała się osoba pozostająca w związku konkubenckim lub wychowująca dzieci z poprzedniego związku w rodzinie rekonstruowanej. Problem sprowadzał się do przyjmowania przez organy pierwszej instancji odmiennie niż sądowa interpretacji definicji „osoby samotnie wychowującej dziecko” zawartej w ustawie o świadczeniach rodzinnych. Zdaniem Kolegium, jak również sądów administracyjnych, dokonując interpretacji tego pojęcia należy mieć na względzie, iż w tym zakresie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 23 czerwca 2008 r., wydanym w sprawie o sygn. akt P 18/06, opublikowanym w Dz. U. z dnia 7 lipca 2008 r., Nr 119, pod poz. 770. Trybunał orzekł, że art. 2 pkt 5 lit. a ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej (Dz. U. Nr 86, poz. 732 ze zm.) w związku z art. 3 pkt 17a ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych w zakresie, w jakim pomija prawo do zaliczki alimentacyjnej osób wychowywanych przez osoby pozostające w związku małżeńskim, jest niezgodny z art. 18, art. 32 ust. 1 i art. 71 ust. 1 Konstytucji oraz jest niezgodny z art. 27 Konwencji o prawach dziecka. Wskazany wyrok odnosi się wprawdzie do spraw dotyczących ustalenia prawa do zaliczki alimentacyjnej, lecz sentencja wyroku oraz jego uzasadnienie obejmują również art. 3 pkt 17a ustawy o świadczeniach rodzinnych, jako że definicja osoby samotnie wychowującej dziecko na gruncie ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych i ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej, jest taka sama i nie może być odmiennie interpretowana.

Decyzje organów pierwszej instancji w przedmiocie wskazanego wyżej świadczenia były uchylane przez organ odwoławczy i uwzględniano żądanie stron ustalenia prawa do dodatku.

Wątpliwości interpretacyjne budził nadal art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych, zgodnie z którym świadczenie pielęgnacyjne przysługuje, jeżeli niepełnosprawność osoby wymagającej opieki powstała:

- 1) nie później niż do ukończenia 18. roku życia lub
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej, jednak nie później niż do ukończenia 25. roku życia.

O tym, że cyt. przepis (to czy należy go stosować, czy też nie) budzi zastrzeżenia świadczyć może fakt, że po dacie wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt K 38/13, w którym orzeczono niezgodność z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie, w jakim różnicuje prawo do świadczenia pielęgnacyjnego osób sprawujących opiekę nad osobą niepełnosprawną po ukończeniu przez nią wieku określonego w tym przepisie ze względu na moment powstania niepełnosprawności, nadal występuje rozbieżność pomiędzy orzecznictwem organów administracji, a orzecznictwem sądowoadministracyjnym. W orzecznictwie sądów administracyjnych zarysowała się linia orzeczni-

cza, którą Kolegium popiera, rozstrzygająca powyższe wątpliwości w kierunku uznania, że analizowany wyrok TK z dniem publikacji spowodował bezpośredni skutek derogacyjny, co oznacza, że przepis art. 17 ust. 1b ustawy został pozbawiony niekonstytucyjnej treści normatywnej polegającej na niedopuszczalnym różnicowaniu sytuacji prawnej uprawnionych do świadczeń pielęgnacyjnych w świetle kryterium wieku powstania niepełnosprawności osoby, nad którą uprawniony sprawuje opiekę (por. np.: wyrok NSA z dnia 11 lipca 2017 r., sygn. akt I OSK 1600/16; wyrok NSA z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt I OSK 1614/16; wyrok NSA z dnia 2 sierpnia 2016 r., sygn. akt I OSK 923/16; wyrok NSA z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt I OSK 1512/16; CBOSA).

W związku z tym tut. Kolegium uchylało decyzje pierwszoinstancyjne i przyznawało świadczenia, bądź w sytuacji braków w ustaleniach dotyczących sytuacji faktycznej uchylało decyzje odmowne i przekazywało sprawę do ponownego rozpatrzenia organom pierwszej instancji.

W przypadku świadczenia pielęgnacyjnego pojawiły się także, w związku ze stanowiskiem sądów administracyjnych, wątpliwości interpretacyjne na tle art. 17 ust. 5 ustawy o świadczeniach rodzinnych.

Zgodnie z art. 17 ust. 5 pkt 1 ustawy świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, jeżeli osoba sprawująca opiekę:

- a) ma ustalone prawo do emerytury, renty, renty rodzinnej z tytułu śmierci małżonka przyznanej w przypadku zbiegu prawa do renty rodzinnej i innego świadczenia emerytalno-rentowego, renty socjalnej, zasiłku stałego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub rodzicielskiego świadczenia uzupełniającego, o którym mowa w ustawie z dnia 31 stycznia 2019 r. o rodzicielskim świadczeniu uzupełniającym,
- b) ma ustalone prawo do specjalnego zasiłku opiekuńczego, świadczenia pielęgnacyjnego lub zasiłku dla opiekuna, o którym mowa w ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów.

Mając zatem na uwadze literalne brzmienie cytowanych przepisów uznać należy, że wprost wyłączają one prawo do świadczenia pielęgnacyjnego osób wymienionych w art. 17 ust. 1 i 1a tej ustawy w sytuacji, w której osoba sprawująca opiekę ma ustalone prawo do wskazanych w cyt. wyżej przepisie świadczeń. Zwrócić należy uwagę także na fakt, że przepisy ustawy nie umożliwiają przy ustalaniu prawa do świadczeń opiekuńczych dokonywania miarkowania, czy też uwzględniania szczególnej sytuacji finansowej bądź rodzinnej osoby sprawującej opiekę nad osobą niepełnosprawną.

Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. akt SK 2/17 (Dz. U. z 2019 r., poz. 1257) art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ustawy został uznany częściowo za niezgodny z art. 71 ust. 1 zdanie drugie w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z tym wyrokiem wymieniony wyżej przepis traci moc w zakresie, w jakim stanowi, że świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, jeżeli osoba sprawująca opiekę ma ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Przepis ten, w zakresie wskazanym przez Trybunał Konstytucyjny, utracił moc obowiązującą po upływie 6 (sześciu) miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, tj. z dniem 9 stycznia 2020 r. (sentencja ogłoszona została dnia 8 lipca 2019 r.).

W uzasadnieniu analizowanego wyroku Trybunał wskazał, że różnicowanie sytuacji prawnej osób rezygnujących z pracy w celu sprawowania opieki nad niepełnosprawnymi w oparciu o przyjęte przez ustawodawcę kryterium posiadania przez takie osoby ustalonego prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy jest niedopuszczalne. Prowadzi ono bowiem do wyłączenia opiekunów-rencistów z kręgu podmiotów uprawnionych do świadczenia pielęgnacyjnego, pomimo że sytuacja faktyczna takich osób (gdy nie podejmują oni

zatrudnienia, które mogli podjąć przy jednoczesnym pobieraniu świadczenia rentowego) jest tożsama z sytuacją osób zdolnych do pracy, lecz rezygnujących z niej w celu opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem.

Organy pierwszej instancji pomijały derogacyjny skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w postaci eliminacji niekonstytucyjnej treści normatywnej z art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ustawy i opierały decyzje odmowne na przesłance negatywnej związanej z ustaleniem prawa renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W związku z powyższym tut. Kolegium uchylało decyzje pierwszoinstancyjne i przyznawało świadczenia, bądź w sytuacji braków w ustaleniach dotyczących sytuacji faktycznej uchylało decyzje odmowne i przekazywało sprawę do ponownego rozpatrzenia organom pierwszej instancji.

Po wydaniu powyższego orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny część z wojewódzkich sądów administracyjnych wyraziło stanowisko, że również pozostałe określone w art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ustawy świadczenia nie mogą stanowić podstawy odmowy ustalenia prawa do świadczenia pielęgnacyjnego, a wysokość świadczenia pielęgnacyjnego należy ustalić w wysokości różnicy pomiędzy np. świadczeniem emerytalnym a świadczeniem pielęgnacyjnym. W ocenie Kolegium w ustawie o świadczeniach rodzinnych nie ma jednak mechanizmów w obrębie regulacji odnoszących się do świadczenia pielęgnacyjnego, które pozwalałyby na dokonanie kompensacji świadczeń. Brak jest w związku z tym możliwości, aby osobie mającej ustalone prawo do emerytury rolniczej i pobierającej to świadczenie przyznać świadczenie pielęgnacyjne w kwocie uzupełniającej różnicę pomiędzy wysokością otrzymywanej emerytury a świadczeniem pielęgnacyjnym. Wysokość świadczenia pielęgnacyjnego została przez ustawodawcę określona w art. 17 ust. 3 ustawy kwotowo, a poza wyjątkiem określonym w art. 17 ust. 4 ustawy, nie ma możliwości przyznania go i wypłaty w części.

Jednakże w orzecznictwie administracyjnym pojawił się także pogląd, który tut. Kolegium popiera, w myśl którego osoba pobierająca jedno ze świadczeń wyłączających może zrezygnować z jego pobierania i wówczas skutecznie ubiegać się o przyznanie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego (w celu wyboru świadczenia korzystniejszego) (vide: wyrok NSA z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt I OSK 764/20; wyrok NSA z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. akt I OSK 254/20, LEX nr 3021475; wyrok NSA z dnia 27 maja 2020 r., sygn. akt I OSK 2375/19, LEX Nr 3036769; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II SA/Po 827/19, CBOSA; wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 20 lutego 2020 r., sygn. akt II SA/Rz 1265/19, CBOSA). Emerytura jest bowiem wprawdzie prawem niezbywalnym, lecz należy przyjąć, że zawieszenie tego prawa i wstrzymanie jej wypłaty skutkuje odpadnięciem negatywnej przesłanki z art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ustawy, tj. posiadania prawa do emerytury, które w tym wypadku wiązane być musi nie tylko z samym prawem, ale i z realizacją tego prawa w postaci wypłaty świadczenia. Takie rozwiązanie pozwoli na zachowanie rezultatów wykładni językowej art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ustawy, który nie dopuszcza równoległego pobierania świadczenia pielęgnacyjnego i emerytury, czy renty, przy jednoczesnym zagwarantowaniu osobie uprawnionej możliwości wyboru korzystniejszego świadczenia. Dodać należy, że osoba, która spełnia warunki do przyznania wyższego kwotowo świadczenia pielęgnacyjnego i chce je otrzymać, a pobiera emeryturę, czy rentę, winna móc dokonać wyboru jednego z tych świadczeń przez rezygnację z pobierania świadczenia niższego. Wybór ten może zrealizować przez złożenie do organu właściwego wniosku o zawieszenie prawa do emerytury. Zdaniem sądów oraz Kolegium o konieczności złożenia wniosku o zawieszenie emerytury i przedstawienia decyzji o wstrzymaniu jej wypłaty organ winien stroną poinformować i wezwać do złożenia wymaganych dokumentów stosując odpowiednio przepisy art. 24 a ust. 1 – 3 ustawy. Obowiązek informowania stron wynika z art. 9 k.p.a. Biorąc pod uwagę fakt, że dla opiekunów pobierających emeryturę czy renty złożenie wniosku o ich zawieszenie i wstrzymanie wypłaty wiązać się może z obawą pozostania przez pewien okres bez środków do ży-

cia, bądź z obawą czy świadczenie w ogóle zostanie przyznane, na organie pierwszej instancji przed wezwaniem do złożenia wymaganej decyzji o wstrzymaniu wypłaty ciąży obowiązek ustalenia czy w realiach danej sprawy wezwanie jest celowe. Informacja o możliwości wyboru świadczenia korzystniejszego powinna być udzielona stronie wówczas, gdy postępowanie z wniosku o przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego wykaże, że zachodzą przesłanki umożliwiające uwzględnienie wniosku i jedyną przeszkodą jest pobieranie emerytury czy renty. Wówczas, o ile strona doprowadzi do zawieszenia prawa do świadczenia, o którym mowa w art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ustawy, możliwe będzie płynne przejście osoby uprawnionej z systemu świadczeń emerytalno-rentowych do systemu świadczeń rodzinnych.

W związku z powyższym, gdy w sprawie występowała przesłanka negatywna z art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. a ustawy tut. Kolegium uchylało decyzje odmowne i przekazywało sprawę do ponownego rozpatrzenia organom pierwszej instancji.

Kolejnym problemem orzecznictwem pojawiającym się na tle regulacji art. 17 ustawy o świadczeniach rodzinnych było stosowanie przesłanki negatywnej wynikającej z art. 17 ust. 5 pkt 1 lit. b ustawy. Zgodnie z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądów administracyjnych fakt uprzedniego przyznania i uzyskiwania przez stronę specjalnego zasiłku opiekuńczego nie może być przeszkodą do przyznania wnioskodawcy świadczenia pielęgnacyjnego w stosunku do tej samej osoby podopiecznej. Dla uniknięcia zbiegu świadczeń (dopuszczalny jest zbieg uprawnień, ale nie kumulatywne pobieranie świadczeń) możliwe jest wydanie decyzji ustalającej prawo do świadczenia pielęgnacyjnego pod warunkiem zrzeczenia się z ustalonego już specjalnego zasiłku opiekuńczego. W związku z powyższym tut. Kolegium uchylało decyzje pierwszoinstancyjne i przyznawało świadczenia, bądź w sytuacji braków w ustaleniach dotyczących sytuacji faktycznej uchylało decyzje odmowne i przekazywało sprawę do ponownego rozpatrzenia organom pierwszej instancji.

1.4.3 Świadczenie wychowawcze.

W sprawach z zakresu świadczenia wychowawczego obecnie ustawodawca zrezygnował z kryterium dochodowego, którego spełnienie dawało możliwość uwzględnienia wniosku o ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko w rodzinie. Zgodnie z art. 13a ust. 1 ustawy o pomocy państwa w wychowaniu dzieci przyznanie przez organ właściwy lub wojewodę prawa do świadczenia wychowawczego nie wymaga obecnie wydania decyzji administracyjnej. Decyzję wydaje się jedynie w przypadku odmowy przyznania świadczenia wychowawczego, uchylecia lub zmiany prawa do świadczenia wychowawczego oraz rozstrzygnięcia w sprawie nienależnie pobranego świadczenia wychowawczego. W sprawach z tego zakresu napotymano głównie na problemy związane z ustaleniem osób uprawnionych do świadczenia ze względu na skomplikowane stany faktyczne. Kolegium rozpatrywało także sprawy dotyczące świadczeń nienależnie pobranych.

1.4.4 Dodatki mieszkaniowe.

Sprawy, w których podstawę orzekania stanowiły przepisy ustawy o dodatkach mieszkaniowych nie przysporzyły większych kłopotów interpretacyjnych, a znacząca większość spraw rozpatrywanych przez tut. Kolegium kończyła się utrzymaniem w mocy decyzji organów pierwszej instancji. Zarzuty odwołujących w dużej mierze dotyczyły wysokości przyznanego dodatku. Decyzje w tym przedmiocie należą do tzw. decyzji związanych, co oznacza, że organ rozpatrujący sprawę nie ma swobody w ocenie przesłanek, od których uzależnione jest przyznanie dodatku. Przesłanki te są bowiem w sposób szczegółowy określone w ustawie o dodatkach mieszkaniowych.

1.5 Sprawy z zakresu gospodarki nieruchomościami, przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, prawa geodezyjnego i kartograficznego.

Najliczniejszą grupę spraw rozstrzyganych w trybie ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1990 z późn. zm.) stanowiły w 2020 r. sprawy z zakresu ewidencyjnego podziału nieruchomości. Właściciele nieruchomości objętych wnioskiem o podział przede wszystkim kwestionowali negatywne opinie organów orzekających w pierwszej instancji w przedmiocie zgodności projektowanego podziału z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego bądź z warunkami określonymi w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. W większości spraw z tego zakresu Kolegium nie dostrzegało uchybień organów, które dokonywały wymaganej analizy treści miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego bądź treści decyzji o warunkach zabudowy i prawidłowo oceniały, że podział nieruchomości w kształcie zaproponowanym przez wnioskodawcę stoi w sprzeczności z zapisami planu bądź w/w decyzji. W tej grupie spraw na uwagę zasługuje wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt I OSK 2197/19, w którym rozpoznano skargę kasacyjną tut. Kolegium od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 9 kwietnia 2019 r., sygn. akt II SA/Łd 1132/18 w przedmiocie zaopiniowania wstępnego projektu podziału nieruchomości. W w/w sprawie organy obu instancji negatywnie oceniły proponowany przez właściciela gruntu podział nieruchomości z uwagi na brak dostępu planowanych do wydzielienia działek do drogi publicznej. Uchylając zaskarżony wyrok i oddalając skargę strony Naczelnny Sąd Administracyjny uznał za błędną dokonaną przez Sąd I instancji wykładnię przepisów art. 93 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 u.g.n., według której o dostępie nowych działek do drogi publicznej rozstrzyga się dopiero w decyzji podziałowej, a ponadto, zastrzeżenie dostępu do drogi publicznej należy odnieść do chwili, gdy podzielone nieruchomości będą zbywane. Naczelnny Sąd Administracyjny zauważył po pierwsze, że przez zgodność z ustaleniami planu rozumie się również możliwości zagospodarowania wydzielonych działek gruntu w zgodzie z ich przeznaczeniem. Z ust. 3 art. 93 u.g.n. wynika także, że co do zasady zagospodarowanie działki bez dostępu do drogi publicznej nie jest możliwe. Po drugie, podział geodezyjny nieruchomości od razu stwarza możliwość jej podziału prawnego (przeniesienia prawa własności na inny podmiot), a zatem wydzielona działka już w chwili podziału geodezyjnego powinna stwarzać możliwość jej zagospodarowania zgodnie z przeznaczeniem (art. 93 ust. 1 i ust. 2 u.g.n.), a to jest zagadnienie podlegające ocenie organu przy wydawaniu postanowienia w trybie art. 93 ust. 4 u.g.n. Przy wydawaniu postanowienia opiniującego wstępny projekt podziału organ powinien więc oceniać dostęp wydzielonych działek do drogi publicznej. Sąd stwierdził ponadto, że „projekt podziału nieruchomości (także proponowanego podziału) nie może przy tym służyć jako instrument wymuszający realizację przez jednostkę samorządu terytorialnego zadań publicznych przewidzianych w planie. Przede wszystkim byłby to instrument nieskuteczny, tworzący jedynie chaos przestrzenny, bo pozwalałby na realny obrót prawny nieruchomościami pozbawionymi dostępu do dróg publicznych, bez konkretnych obowiązków po stronie podmiotu publicznego”.

W grupie spraw załatwianych w trybie przepisów w/w ustawy znalazły się także odwołania od decyzji ustalających opłatę adiacencką z tytułu wzrostu wartości nieruchomości na skutek dokonanego przez organ podziału geodezyjnego bądź w związku z wybudowaniem urządzenia infrastruktury technicznej. Skarżący w tych sprawach kwestionowali przede wszystkim wysokość ustalonej decyzją opłaty, nierzadko formułując merytoryczne zarzuty wobec opracowanego przez rzeczoznawcę majątkowego operatu szacunkowego, stanowiącego podstawę ustalenia zobowiązania. W większości spraw zastrzeżenia stron wobec opinii okazywały się chybione, niemniej jednak w niektórych przypadkach stwierdzono nieprawidłowości w postępowaniach organu I instancji polegające na braku wnikliwej oceny zawarto-

ści operatu szacunkowego pod kątem zgodności z przepisami prawa i w konsekwencji bezkrytycznym przyjęciu za podstawę ustalenia opłaty adiacenckiej wadliwej opinii.

Dość liczną grupę spraw stanowiły w 2020 r. spory graniczne załatwiane w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 2052 z późn. zm.). W znacznej większości spraw z tego zakresu organy pierwszej instancji orzekały o umorzeniu postępowania rozgraniczeniowego i przekazaniu sprawy do rozpatrzenia sądowi powszechnemu na podstawie art. 34 ust. 1 i 2 w/w ustawy, a Kolegium, wobec braku podstaw do rozgraniczenia i przy oczywistym konflikcie sąsiedzkim uniemożliwiającym zawarcie ugody - utrzymywało zaskarżone decyzje w mocy. W analizowanym okresie pojawiło się kilkanaście spraw dotyczących rozdziału kosztów postępowania rozgraniczeniowego. Zgodnie z aktualnym orzecznictwem sądów administracyjnych, wynikającym z uchwały 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 grudnia 2006 r., sygn. akt I OPS 5/06, orzekając o kosztach postępowania rozgraniczeniowego, organ administracji ma obowiązek obciążyć tymi kosztami wszystkie strony będące właścicielami sąsiadujących nieruchomości, na zasadach określonych w art. 152 Kc, a nie tylko stronę, z której inicjatywy toczy się postępowanie. Nadal jednak właściciele nieruchomości, którzy nie byli inicjatorami rozgraniczenia, kwestionują swój udział w kosztach tego postępowania, nie bacząc na pozytywne skutki rozgraniczenia w postaci ustalenia stabilnej granicy między sąsiadującymi nieruchomościami, a także zażegnania narastających przez wiele lat sporów granicznych.

1.6 Ochrona środowiska, ochrona przyrody i ochrona zwierząt, odpady i utrzymanie porządku i czystości w gminach.

Większość rozstrzyganych spraw z tego zakresu objęta była przepisami ustaw: z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 283 z późn. zm.); z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1219 z późn. zm.); z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 55 z późn. zm.); z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 638) oraz z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 797 z późn. zm.).

Wartym zasygnalizowania jest, że wydając decyzje w przedmiocie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych organy gminy w dalszym ciągu zamieszczają w nich zapisy nieznajdujące podstawy w ustawie o utrzymaniu czystości i porządku w gminach albo zapisy zezwolenia stanowią powtórzenie obowiązków wynikających wprost z ustawy. W tym zakresie Kolegium dokonywało korekty zaskarżonych decyzji poprzez wyeliminowanie ich postanowień pozbawionych podstawy prawnej.

Kolegium odnotowało wzrost wpływu spraw z zakresu ustawy o ochronie zwierząt. Na tle przepisów wymienionej ustawy Kolegium rozstrzygało problem związany ze wskazaniem w decyzji podmiotu, który miałaby zająć się odebranymi właścicielowi lub opiekunowi zwierzętami – innego niż organizacja, która podjęła interwencję, a także ze wskazaniem właściwej podstawy prawnej decyzji, tj. czy w przypadku interwencyjnego odbioru zwierząt wskazywano ma to być wyłącznie art. 7 ust. 3 ustawy, czy też zarówno art. 7 ust. 3 jak i art. 7 ust. 1 ustawy. Kolegium przyjęło, w ślad za orzecznictwem sądowoadministracyjnym, że w sytuacji, kiedy dochodzi do odebrania zwierzęcia w przypadku niecierpiącym zwłoki, organ autorytatywnie potwierdza decyzją dokonane doraźnie czynności faktyczne kontrolującego podmiotu w postaci odebrania zwierzęcia i decyzję tę organ wydaje w okolicznościach faktycznych przewidzianych w art. 7 ust. 3 ustawy, ale na podstawie art. 7 ust. 1 tej ustawy. Tym samym Kolegium stwierdziło, że brak jest przeszkód w formułowaniu treści decyzji podej-

mowanej w trybie interwencyjnym w oparciu o dyspozycję art. 7 ust. 1 ustawy, jak również nie jest wyłączone wskazanie w decyzji innego podmiotu, do którego mają zostać przekazane zwierzęta, niż ten, który dokonał odebrania zwierząt.

1.7 Prawo wodne.

W tej kategorii spraw nie wystąpiły istotne problemy orzecznicze.

1.8 Rolnictwo, leśnictwo, rybactwo śródlądowe, łowiectwo.

W tej kategorii spraw nie wystąpiły istotne problemy orzecznicze.

1.9 Handel, sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych.

W tej kategorii spraw nie wystąpiły istotne problemy orzecznicze.

1.10 Prawo o ruchu drogowym, drogi publiczne, transport drogowy.

W 2020 r. Kolegium rozpoznało 133 sprawy z zakresu: ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 470 z późn. zm.), ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 450 z późn. zm.), ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1268 z późn. zm.), dalej powoływanej jako u.k.p., ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2140 z późn. zm.) w przedmiocie: zezwolenia na zajęcie pasa drogowego, administracyjnej kary pieniężnej za zajęcie pasa drogowego, lokalizacji zjazdu z drogi publicznej, administracyjnej kary pieniężnej za niezawiadomienie starosty o nabyciu lub zbyciu pojazdu, cofnięcia lub odmowy wydania prawa jazdy, skierowania kierowców na badania lekarskie i psychologiczne.

Wśród spraw rozpoznanych w oparciu o przepisy ustawy - Prawo o ruchu drogowym w 2020 r. - w związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2020 r., nowelizacji p.r.d. wprowadzonej art. 4 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r., poz. 1579) - pojawiła się nowa kategoria spraw dotyczących administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przez właścicieli pojazdów zarejestrowanych na terytorium RP wynikającego z art. 78 ust. 2 pkt 1 p.r.d. obowiązku zawiadomienia starosty o nabyciu lub zbyciu pojazdu.

Rozpatrując odwołania od decyzji nakładających kary pieniężne za naruszenie obowiązku zawiadomienia o nabyciu lub zbyciu pojazdu Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu wyraziło pogląd, że do administracyjnych kar pieniężnych nakładanych na podstawie art. 140mb pkt 2 p.r.d. zastosowanie znajduje art. 189f k.p.a. określający przypadki odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Analizując przesłanki wyrejestrowania pojazdu określone w art. 79 ust. 1 p.r.d. Kolegium przyjęło, że wykładnia art. 79 ust. 1 pkt 4 p.r.d., w myśl którego pojazd podlega wyrejestrowaniu w przypadku zniszczenia (kasacji) za granicą, winna być dokonywana na tle przepisów ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 2056) oraz dyrektywy 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. Urz. UE L 00.269.34). Z postanowień dyrektywy 2000/53/WE wynika zaś, że państwa członkowskie są obowiązane stworzyć system, zgodnie z którym przedstawienie świadectwa złomowania pojazdu będzie warunkiem wyrejestrowania pojazdu wycofanego z eksploatacji, jak również, że pojazd wycofany z eksploatacji stanowi odpad i wobec tego musi zostać przekazany uprawnionemu zakładowi przetwarzania w celu przetworzenia. Powyższe prowadzi do wniosku, że przekazanie do właści-

wego zakładu przetwarzania warunkuje wyrejestrowanie pojazdu niezależnie od tego, na terenie którego państwa członkowskiego fakt zniszczenia (kasacji) pojazdu miał miejsce. Dokumentem potwierdzającym zniszczenie (kasację) pojazdu za granicą umożliwiającym dokonanie wyrejestrowania pojazdu musi być dokument potwierdzający jego złomowanie (utyлизację), które powinien wystawić właścicielowi zniszczonego pojazdu podmiot uprawniony do przetwarzania pojazdów wycofanych z eksploatacji na terenie państwa członkowskiego.

Największy odsetek spraw rozpoznanych w oparciu o przepisy ustawy o kierujących pojazdami stanowiły sprawy o zatrzymanie prawa jazdy w związku z przekroczeniem przez kierującego pojazdem dopuszczalnej prędkości o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym (art. 102 ust. 1 pkt 4 u.k.p.), a w dalszej kolejności sprawy cofnięcia uprawnienia do kierowania pojazdami w przypadku orzeczenia przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów (art. 103 ust. 1 pkt 4 u.k.p.), a także sprawy dotyczące skierowania na badanie lekarskie (art. 99 ust. 1 pkt 2 u.k.p.), badanie psychologiczne (art. 99 ust. 1 pkt 3 u.k.p.) oraz sprawy dotyczące zatrzymania prawa jazdy w związku z nieprzedstawieniem w wymaganym terminie orzeczenia o istnieniu lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdem (art. 102 ust. 1 pkt 3 lit. a u.k.p.) bądź cofnięcia uprawnień na podstawie orzeczenia lekarskiego stwierdzającego istnienie przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdem (art. 103 ust. 1 pkt 1 lit. a u.k.p.).

Orzekając w sprawie dotyczącej odmowy przywrócenia prawa jazdy (art. 12 ust. 1 pkt 2 i 3 w zw. z art. 103 ust. 3a u.k.p.) Kolegium przyjęło, że kierowcy, któremu cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie kategorii prawa jazdy A i B na podstawie orzeczenia sądu, a który, stosownie do dyspozycji art. 49 ust. 1 pkt 3 lit. a u.k.p., przystąpił do egzaminu kontrolnego wyłącznie w zakresie prawa jazdy kategorii B, nie mogą zostać przywrócone uprawnienia w zakresie tej kategorii, gdyż stanowiłoby to naruszenie zakazów określonych w art. 12 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 12 ust. 1 pkt 2 u.k.p.

1.11 Prawo górnicze i geologiczne.

W tej kategorii spraw nie wystąpiły istotne problemy orzecznicze.

1.12 Sprawy z zakresu egzekucji administracyjnej.

W tej kategorii spraw nie wystąpiły istotne problemy orzecznicze.

1.13 Sprawy z zakresu dostępu do informacji publicznej.

W tej kategorii spraw nie wystąpiły istotne problemy orzecznicze.

2. Sprawy z zakresu aktualizacji opłat za użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowych.

Stosunkowo niewielką grupę spraw stanowiły w 2020 r. wnioski o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu wieczystego użytkowania gruntu jest nieuzasadniona lub uzasadniona w innej wysokości. Ten stan rzeczy wynika, po pierwsze, z dyspozycji art. 77 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, zgodnie z którym wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a, podlega aktualizacji nie częściej niż raz na 3 lata, jeżeli wartość tej nieruchomości ulegnie zmianie, a po drugie, z faktu przekształcenia z dniem 1 stycznia 2019 r., z mocy prawa, prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności - w trybie ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów

zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 2040).

3. Przyczyny zaległości w rozpatrywaniu spraw oraz proponowane rozwiązania w tym zakresie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu nie ma zaległości w załatwianiu spraw. Sprawy, które pozostały do rozpatrzenia na rok następny wpłynęły do Kolegium pod koniec 2020 r., wobec czego terminy do ich załatwienia upływały w styczniu 2021 r. i zostały zachowane. W sytuacjach kiedy konieczne było przeprowadzenie postępowania uzupełniającego, strony były informowane o przedłużeniu terminu.

4. Informacja nt. skarg kasacyjnych - liczba uwzględnionych skarg złożonych przez Kolegium.

W 2020 roku SKO w Sieradzu wniosło 9 skarg kasacyjnych do Naczelnego Sądu Administracyjnego od wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi uchylających decyzję SKO w Sieradzu z zakresu:

- 1) pomocy społecznej - 4
- 2) gospodarki nieruchomościami – 2
- 3) podatków - 1
- 4) warunków zabudowy - 1
- 5) geologii i górnictwa - 1.

W 2020 roku Naczelny Sąd Administracyjny wydał 22 wyroki w sprawach ze skarg kasacyjnych strony przeciwnej, w tym 2 wyroki uwzględniające skargę, 19 wyroków oddalających skargę i 1 wyrok umarzający postępowanie kasacyjne. Sześć wyroków zapadło w sprawach przekazanych do Sądu w 2017 r., 2 w sprawach przekazanych w 2018 r., 11 w sprawach przekazanych w 2019 r. oraz 2 w sprawach z 2020 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w 2020 r. wydał 7 wyroków w sprawach ze skarg kasacyjnych SKO w Sieradzu od wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi uchylających decyzje SKO w Sieradzu, z czego 6 uwzględniających skargę Kolegium, w 1 sprawie umorzono natomiast postępowanie kasacyjne. Jeden wyrok zapadł w sprawie przekazanej do Sądu w 2018 r., 5 w sprawach z 2019 r. oraz 1 w sprawie przekazanej w 2020 r.

5. Kontrole przeprowadzane w Kolegium przez MSWiA, Kancelarię Premiera, NIK i inne uprawnione organy (np. ZUS) – wyniki, wystąpienia pokontrolne i ich wykonanie.

W Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Sieradzu w 2020 r. nie przeprowadzono żadnej kontroli.

6. Omówienie wydanych przez Prezesa SKO postanowień sygnalizacyjnych.

W 2020 r. Kolegium nie wydało postanowień sygnalizacyjnych.

7. Działalność pozaorzecznicza Kolegium – opiniowanie aktów prawnych, zgromadzenia krajowe i regionalne SKO, szkolenia, wydawnictwa, współpraca z innymi organami państwa i instytucjami.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu zgłaszało uwagi do przekazywanych przez KRSKO projektów aktów prawnych w formie pisemnej. W 2020 r. Kolegium współpracowało z Ministerstwem Finansów w tworzeniu budżetu zadaniowego.

W 2020 r. etatowy członek Kolegium uczestniczył w szkoleniu z zakresu orzecznictwa. W związku z ogłoszeniem w Polsce stanu epidemicznego wywołanego koronawirusem SARS-CoV-2 Prezes Kolegium w 2020 r. nie uczestniczył w Zgromadzeniu Ogólnym KRSKO.

8. Wykonanie budżetu, zatrudnienie, płace i kwalifikacje osób zatrudnionych.

Wykonanie planu finansowego Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu w 2020 r. - wynoszącego po aktualizacji 1.727.000,00 zł - nastąpiło w 100%, w tym wydatki bieżące 1 680 671,19 zł oraz wydatki majątkowe 46 328,81 zł.

Budżet Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu na 2021 r. wynosi 1.716.000,00 zł w tym 55.000,00 zł wydatki inwestycyjne oraz wydatki na zakupy inwestycyjne.

Zatrudnienie i kwalifikacje pracowników przedstawione zostały w Części I pkt 2 niniejszej informacji.

Sieradz, dnia 25 marca 2021 r.

Prezes Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Sieradzu

Kamil Walczak